

KLUCZ DO JEDNOŚCI

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ef 1,3-14; Ga 4,7; Ef 2,11-22; 4,1-6.11; Mt 20,25-28; Ef 5,15-6,9.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Oznajmiwszy nam według upodobania swego, którym go uprzednio obdarzył, tajemnicę woli swojej, aby z nastaniem pełni czasów wykonać ją i w Chrystusie połączyć w jedną całość wszystko, i to, co jest na niebiosach, i to, co jest na ziemi w nim” (Ef 1,9-10).

Efez był ważnym ośrodkiem handlu i oddziaływania w Azji Mniejszej. Zbór efeski składał się z przedstawicieli wszystkich warstw społecznych — chrześcijan pochodzenia żydowskiego i pogańskiego. Taka różnorodność mogłaby być — gdyby nie Chrystus i jedność w Nim i w Kościele jako Jego ciele — zarzewiem różnych konfliktów, zważywszy na to, w jakim świecie żyli ówczesni chrześcijanie. Nic dziwnego, że troska Pawła o jedność wyznawców Chrystusa jest centralnym tematem jego *Listu do Efezjan*.

Troska Pawła o jedność ma dwa wymiary: (1) jedność w Kościele, gdzie chrześcijanie pochodzenia żydowskiego i pogańskiego uczestniczyli w jednym ciele, w Chrystusie, oraz (2) jedność we wszechświecie, w ramach której wszystko w niebie i na ziemi znajduje ostateczne zjednoczenie w Chrystusie.

Źródłem tej jedności jest Chrystus. Wyrażenia w *Chrystusie* oraz z *Chrystusem* są często używane przez Pawła w celu wskazania, czego Bóg dokonał dla nas i dla wszechświata przez życie, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Ostatecznym celem Boga w planie zbawienia jest zjednoczenie wszystkich przez Chrystusa. Ta jedność stanie się pełna wtedy, gdy plan zbawienia zostanie ostatecznie wykonany.

Przeczytaj Ef 1,3-14. Co według Pawła zostało nam dane w Chrystusie?

Wyznawcy Jezusa mają wiele powodów, by chwalić Boga. W Chrystusie Bóg wybrał nas do adopcji jako synów i córki oraz Jego reprezentantów w świecie. Paweł posługuje się licznymi obrazami, by opisać naszą nową więź z Bogiem w Chrystusie. Wśród tych obrazów obraz adopcji wiąże się z tematem jedności w tej lekcji. W Chrystusie zostaliśmy adoptowani i należymy do rodziny Bożej. Ten obraz rodziny odnosi się także do Bożego przymierza z Izraelitami. W kontekście listu Pawła poganie, którzy przyjęli Jezusa jako Mesjasza, także są dziećmi Bożymi oraz dziedzicami obietnic danych Izraelowi (zob. Rz 8,17; Ga 4,7). Dobrodziejstwo tej więzi z Chrystusem i bycia w Chrystusie ma zasadnicze znaczenie dla chrześcijańskiej jedności. Ten fragment 1. rozdziału *Listu do Efezjan* mówi także o tym, że pragnieniem Boga jest zjednoczyć ludzkość w Chrystusie. W Bożej rodzinie wszyscy jesteśmy dziećmi Bożymi, jednakowo miłowanymi i cenionymi.

Niektórzy nie wiedzą, jak rozumieć pewne sugestie w tym fragmencie listu wskazujące na przeznaczenie/predestynację (zob. Ef 1,5.11). Zapewnienie, iż Bóg wybrał nas do zbawienia, wydaje się sugerować, jakoby innych wybrał na zatracenie. Nie jest to biblijny pogląd. Bóg przygotował plan zbawienia przed założeniem świata, aby wszyscy ludzie mogli być zbawieni. „Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny” (J 3,16; zob. 1 Tm 2,6; 2 P 3,9). Bóg wie, którzy ludzie przyjmą Jego ofertę zbawienia, ale to nie oznacza, że określa z góry (ustala zawczasu) ich decyzję. Zbawienie jest oferowane wszystkim ludziom, gdyż Chrystus złożył ofiarę na krzyżu za wszystkich. Ważne jest to, jak my odpowiadamy na Jego ofertę. Bóg bowiem nie przymusza nikogo do przyjęcia zbawienia.

„W niebiańskiej radzie powzięte zostały środki, dzięki którym ludzie, choć stali się przestępcami, nie muszą zginąć z powodu swojego nieposłuszeństwa, ale przez wiarę w Chrystusa jako swego Zastępcę i Poręczyciela mogą się stać wybrańcami Boga przeznaczonymi do adopcji jako dzieci przez Jezusa Chrystusa dla Boga zgodnie z upodobaniem Jego woli. Bóg pragnie, by wszyscy ludzie byli zbawieni, i zadbał o to, oddając swego jednorodzonego Syna, aby zapłacił okup za człowieka. Ci, którzy zginą, zginą dlatego, że nie będą chcieli zostać adoptowani jako dzieci Boże przez Jezusa Chrystusa”¹.

¹ Ellen G. White, w: *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Hagerstown 1980, t. VI, s. 1114.

Niektóre z najgłębszych podziałów między ludźmi są powodowane przez różnice rasowe, etniczne i religijne. W wielu społeczeństwach dowody tożsamości zawierają informacje o pochodzeniu etnicznym czy religii. To rozróżnienie wiąże się nierzadko z przywilejami lub ograniczeniami, jakie spotykają ludzi na co dzień. Gdy dochodzi do wojen i konfliktów, takie informacje dotyczące tożsamości wywołują represje i przemoc.

W Ef 2,11-22 Paweł wskazuje właściwy sposób postępowania w chrześcijańskiej społeczności. Jak nasza jedność w Chrystusie wpływa na sposób podchodzenia do różnic między nami? Co zostało zburzone przez śmierć Jezusa na krzyżu?

Paweł wzywa efeskich chrześcijan, by pamiętali, jak żyli, zanim przyjęli łaskę Bożą w Chrystusie. Różnice etniczne, kulturowe i religijne wywoływały niechęć i konflikty między ludźmi. Jednak dobrą nowiną jest to, że w Chrystusie wszyscy jesteśmy jednym ludem, mając jednego Zbawiciela i Pana. Wszyscy należymy do ludu Bożego: „Ale teraz wy, którzy niegdyś byliście dalecy, staliście się w Chrystusie Jezusie bliscy przez krew Chrystusową” (Ef 2,13).

W starożytnej świątyni w Jerozolimie mur dzielił dziedziniec na dwie części, a wewnętrzna część była dostępna wyłącznie dla Żydów. Na murze tym widniały napisy zakazujące obcym wstępu pod groźbą śmierci. To o złamanie tego zakazu oskarżono Pawła, gdy udał się do świątyni po swojej podróży misyjnej. Gdy został aresztowany, postawiono mu zarzut, że wprowadził na wewnętrzny dziedziniec efezjanina Trofima (zob. Dz 21,29). W *Liście do Efezjan* Paweł twierdzi, że Chrystus „jest pokojem naszym, On sprawił, że z dwojga jedność powstała, i zburzył w ciele swoim stojącą pośrodku przegrodę z muru nieprzyjaźni” (Ef 2,14).

W Chrystusie wierzący są potomkami Abrahama i otrzymują obrzezanie serca. Fizyczne obrzezanie nakazane przez Boga Abrahamowi wskazywało na duchowe obrzezanie, które wierzący otrzymują w Chrystusie (zob. Pwt 10,16): „W nim też zostaliście obrzezani obrzezka, dokonana nie ręką ludzką, gdy wyzuliście się z grzesznego ciała ziemskiego; to jest obrzezanie Chrystusowe” (Kol 2,11).

Przeczytaj jeszcze raz Ef 2,11-22. Jak przejawia się w naszym Kościele rzeczywistość, o której Paweł napisał w tym fragmencie listu? Jakim wyzwaniem nadal musimy stawić czoło?

Paweł w swoich natchnionych słowach skierowanych do efezjan był bardzo praktyczny. Jedność istniejąca między chrześcijanami wywodzącymi się z judaizmu i pogaństwa, czyli ludźmi różnych kultur i o różnym pochodzeniu etnicznym, nie jest mitem ani teoretyczną konstrukcją — jest rzeczywistością, która wymaga od nas, byśmy postępowali, jak przystoi na powołanie nasze (zob. Ef 4,1).

W jaki sposób według Ef 4,1-3 powinni postępować chrześcijanie, by byli godni swego powołania w Chrystusie?

Praktyczna strona tych cnót i darów łaski w życiu chrześcijan pomaga „zachować jedność Ducha w spójni pokoju” (Ef 4,3). Wszystkie te dobre rzeczy są zakorzenione w miłości (zob. 1 Kor 13,1-7). Aktywne okazywanie chrześcijańskiej miłości podtrzymuje więzi między wierzącymi oraz sprzyja pokojowi i jedności w chrześcijańskiej społeczności i wokół niej. Jedność Kościoła wskazuje na Boga miłości w wyjątkowy sposób widoczny dla wszystkich. Kościół został powołany do wydawania takiego świadectwa zwłaszcza w czasach konfliktów, rozłamów i wojen.

Przeczytaj Ef 4,4-6. Co jest najważniejszym tematem tych trzech wersetów?

W pierwszych wersach 4. rozdziału *Listu do Efezjan* Paweł wyraził swoją głęboką troskę o jedność Kościoła. Rozpoczął ów rozdział wezwaniem do jedności (zob. Ef 4,1-3), a następnie wymienił siedem elementów łączących wierzących (zob. Ef 4,4-6). Jedność jest jednocześnie czymś, co wierzący już posiadają (zob. Ef 4,4-6), to jest czymś, nad czym muszą nieustannie pracować i co muszą podtrzymywać (zob. Ef 4,1-3), oraz czymś, co jest przyszłym celem, do którego mają dążyć (zob. Ef 4,13).

„Apostoł wzywa braci i siostry, by swoim życiem objawiali moc prawdy, która została im przekazana. Cichością, łagodnością, cierpliwością i miłością mają dawać przykład charakteru Chrystusa i błogosławieństw Jego zbawienia. Istnieje tylko jedno ciało, jeden Duch, jeden Pan i jedna wiara. Jako członkowie ciała Chrystusowego wszyscy wierzący są napełnieni tym samym duchem i tą samą nadzieją. Rozłamy w Kościele są zniewagą dla religii Chrystusowej w świecie i dają okazję wrogom prawdy do usprawiedliwiania swojego postępowania. Zalecenia Pawła zostały napisane nie tylko dla Kościoła w jego czasach. Bóg postanowił, że mają być zachowane dla nas. Co czynimy, by zachować jedność w spójni pokoju?”¹

Jakich wyborów możesz dokonać właśnie teraz, aby upewnić się, że postępujesz w sposób godny twojego powołania?

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Mountain View–Omaha 1948, t. V, s. 239.

„A każdemu z nas dana została łaska według miary daru Chrystusowego” (Ef 4,7). Choć zbawienie jest darem danym wszystkim ludziom, którzy je przyjmą, to pewne duchowe dary są udzielane tylko niektórym ludziom w szczególnym celu.

Przeczytaj Ef 4,11. Jakie dary przywódcze Bóg dał Kościołowi?

W jakim celu według Ef 4,12 Bóg udzielił szczególnych darów przywódczych Kościołowi? Jak dary te mają się do siebie nawzajem?

Wszyscy chrześcijanie są w pewnym sensie kaznodziejami (duchownymi) i sługami Boga w głoszeniu ewangelii. Zlecenie Chrystusa zapisane w Mt 28,19-20 — iść, czynić uczniami ludzi ze wszystkich ludów, chrzcić ich i nauczać — zostało dane wszystkim chrześcijanom. Dzieło głoszenia ewangelii zostało powierzone nie tylko nielicznym uprzywilejowanym — duszpaste-rzom i ewangelistom — ale wszystkim, którzy nazywają się chrześcijanami. Nikt nie może stwierdzić, że jest wyłączony z dzieła głoszenia ewangelii. Tak-że żaden przywódca kościelny nie może stwierdzić, że służba kaznodziejska jest tylko jego przywilejem. Duchowe dary przywódcze służą budowaniu Ko-ścioła. Przywódcy kościelni są potrzebni, by wzmacniać i podtrzymywać jed-ność oraz wzywać do niej.

Lista darów przywódczych według Pawła mówi nam o tym, że funkcje te słu-żą także szkoleniu współwyznawców w celu pozyskiwania kolejnych uczniów dla Chrystusa. Obowiązkiem specjalnie powołanych ludzi w Kościele jest po-magać innym w pełnieniu służby dla Chrystusa i budowaniu Kościoła, to jest ciała Chrystusa, „aż dojdziemy wszyscy do jedności wiary i poznania Syna Bożego, do męskiej doskonałości, i dorośniemy do wymiarów pełni Chrystu-sowej” (Ef 4,13). Przykład stylu przywództwa Jezusa jest wskazówką, jak po-winniśmy służyć bliźnim. Jezus przyszedł, by ratować zgubionych, a nie po to, by Mu służono (zob. Mt 20,25-28), więc i my mamy postępować podobnie.

Ludzie mają skłonność do niezależności i nie chcą być odpowiedzialni przed nikim. Szczególnie zachodnie społeczeństwa przejawiają taką postawę. Paweł przypomina nam, że żaden chrześcijanin nie jest samotną wyspą w świecie, ale każdy z nas jest częścią społeczności wiary, w której przywódcy pomaga-ją nam wspierać się nawzajem we wspólnym pielgrzymowaniu. Wszyscy jeste-śmy częściami ciała Chrystusa — Kościoła.

Jakie dary duchowe otrzymałeś i jak używasz ich dla jedności twojego zboru?

Chrześcijaństwo jest religią więzi — więzi z Bogiem i między ludźmi. Nie ma sensu twierdzić, że mamy głęboką więź z Bogiem, jeśli ta więź nie wpływa na nasze więzi z ludźmi. Chrześcijaństwo nie może istnieć w próżni. Zasady jedności omówione przez Pawła w *Liście do Efezjan* mają zastosowanie do tego, jak odnosimy się nawzajem do siebie.

Przeczytaj Ef 5,15-21. Co Paweł mówi w Ef 5,21? Jak uległość wiąże się z jednością?

Wezwanie przez Pawła do wzajemnej uległości wiąże się z byciem pełnym Ducha w Ef 5,18. Jednym z efektów napełnienia Duchem Świętym jest wzajemna uległość. Oznacza to właściwą postawę pokory i wyrozumiałości między ludźmi. Oczywiście nie jest to naturalna cecha większości ludzi, ale wynik działania Ducha Świętego w nas. Jest to dar tego samego Ducha Świętego, który jest spójnią jedności w Chrystusie. Widziana z tej perspektywy uległość jest wewnętrzną cechą wyrażającą cześć dla Chrystusa i Jego ofiary złożonej za nas.

Przeczytaj Ef 5,22-6,9. Jak owa wzajemna uległość jako wierzącego w Chrystusie wpływa na nasze ludzkie relacje w domu i miejscu pracy?

W pewnym stopniu jedność Kościoła zależy od jedności w rodzinie. Paweł podkreślił, że jedność, miłość i szacunek, jakie powinny istnieć między mężem i żoną, mają być przykładem miłości Chrystusa do Kościoła — miłości ofiarnej. Tak więc Chrystusowy szacunek w domu i Kościele jest wymagany od mężów i żon oraz członków Kościoła. Ta chrześcijańska cecha przejawia się także w więziach między dziećmi i rodzicami oraz między pracodawcami i pracownikami (panami i poddanymi/niewolnikami). Zgoda i pokojowe nastawienie powinny panować nie tylko w naszych rodzinach, ale i w zborach.

Jakie zasady możesz wskazać w studiowanych dzisiaj wersetach, aby lepiej zrozumieć, jak powinieneś postępować w różnych sytuacjach wobec swoich domowników i współpracowników?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Chrystus nie uznawał różnic narodowych, społecznych i religijnych. Uczeni w *Piśmie Świętym* i faryzeusze pragnęli jedynie do swojego kraju i narodu ograniczyć korzystanie ze wszystkich darów nieba, a wykluczyć z udziału w nich resztę Bożej rodziny na świecie. Ale Chrystus przyszedł, by zburzyć wszelkie mury podziałów. Przyszedł, by pokazać, że Jego dar miłosierdzia i miłości jest nieograniczony jak powietrze, światło czy deszcz ożywiający ziemię.

Życiem swym Chrystus ustanowił religię, w której nie ma kastowości; religię, w której Żyd i poganin, wolny i niewolnik są połączeni powszechnym braterstwem oraz są równi przed Bogiem. W swoim postępowaniu nie kierował się żadną polityką. Nie czynił różnic między sąsiadami i obcymi oraz przyjaciółmi i wrogami. Jego serce poruszała każda dusza pragnąca wody żywota¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Zastanów się nad następującym stwierdzeniem: „W 4. rozdziale *Listu do Efezjan* plan Boży jest wyłożony tak wyraźnie i prosto, iż wszystkie dzieci Boże mogą zrozumieć prawdę. Tutaj wyraźnie są wymienione środki, które Bóg wyznaczył dla zachowania jedności w Jego Kościele, aby członkowie Kościoła mogli objawiać światu zdrowe religijne doświadczenie². Co w 4. rozdziale *Listu do Efezjan* wskazuje na jedność Kościoła? Co możemy uczynić, by pomóc w zachowaniu tej jedności?

2. Nierozzerwalnie z kwestią jedności wiąże się potrzeba pokory i uległości. Bez tych chrześcijańskich cech jedność Kościoła nie mogłaby istnieć. Gdy jesteśmy pyszni, pewni naszych poglądów i opinii oraz nieskorzy do słuchania innych, nie mamy szans doświadczyć jedności. Jak możemy się nauczyć pokory i uległości?

3. Jak możemy zachować jedność, nawet jeśli nie zawsze zgadzamy się we wszystkim?

PODSUMOWANIE

W swoim *Liście do Efezjan* Paweł udziela licznych rad składających się na to, co znaczy być w *Chrystusie*. Zbawienie w Jezusie zmienia nas w praktyczny sposób. Nasze ludzkie relacje, w tym ze współwyznawcami, zmieniają się dzięki działaniu mocy Chrystusa w nas. Ta zmiana jest niezbędna, byśmy mogli doświadczyć jedności.

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Mountain View–Omaha 1948, t. IX, s. 190-191. Przeczytaj rozdziały *Unity Among Different Nationalities* oraz *Unity in Christ Jesus*, w: tamże, s. 179–188.

² Taż, w: *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Hagerstown 1980, t. VI, s. 1117.